

sortir i millors comentaris

L'orquestra barroca de Freiburg va delectar el públic del Festival de Torroella de Montgrí amb diverses peces de Vivaldi i Bach interpretades magistralment

sortir i millors comentaris

Era una audició especial. I la prova estava en la nombrosa concentració de públic a l'avantsala de l'auditori de música de Torroella. Per a molts era la primera vegada que trepitjaven l'Espai Ter. Seria una prova del cotó que els mostraria la bona sonoritat de la sala amb una millor formació instrumental. La Freiburger Barockorchester acaparava l'interès tant dels d'aquí com dels de fora amb les localitats quasi exhaurides. L'atenció era intensa, el silenci era tens i l'expectació era compartida. Els quinze músics del

conjunt barroc van presentar-se a l'escena amb una disposició poc habitual amb el clavicèmbal al centre, els violins primers i les violes a l'esquerra del públic, els violins segons a la dreta i en una posició elevada sobre un entarimat, els dos violoncels i el contrabaix; els violins i les violes a peu dret en actitud activa. L'orquestra barroca de Freiburg és un instrument compacte i ben compenetrat amb individualitats de gran qualitat, un conjunt sòlid, degut segurament a l'experiència de més de 25 anys. Per celebrar-ho, havien enregistrat per Harmonia Mundi el mateix concert que interpretaven al Festival de Música de Torroella de Montgrí. Sota la direcció compartida dels violins Gottfried von der Goltz i de Petra Müllejans, l'orquestra va obrir el concert amb l'Obertura de L'Olimpiade d'Antonio Vivaldi, una peça breu, electrizant, que anunciava el to i el caràcter del que succeiria en els propers minuts. El so i la dinàmica que la Freiburger Barockorchester impregna a les obres del concert és d'una intensitat i d'un nervi tan corpori que abraça l'auditori i acapara l'atenció des del primer instant: una nova manera d'executar el Barroc que altres formacions han assajat amb un segell propi i amb èxit. Els components de la formació instrumental duen a terme una relectura que subratlla els accents i les dissonàncies sense edulcorar de les partitures del barroc més genuí. Vivaldi i Bach, juntament amb Händel, és clar, serien els dos representants més notoris d'un dels períodes artístics més interessants i més prolífics de la història musical d'Europa. Fins i tot avui, l'obra de Bach ens reconcilia amb la humanitat del vell continent. Després de Vivaldi, venia el Concert núm. 1 en la menor de violí i orquestra BWV 1041 de Johann Sebastian Bach amb la participació de Petra Müllejans com a solista, que va posar sobre l'escena la seva meticulosa precisió i la compenetració amb el conjunt. Müllejans crea un univers sonor especial i a les oïdes de l'auditori arribava el caràcter misteriós i enigmàtic d'una lectura molt particular. Tot seguit, els dos solistes, la mateixa Müllejans i Gottfried von der Goltz van donar un salt qualitatiu a l'audició oferint el Doble concert en Re menor per a dos violins i orquestra BWV 1043, un duo solista que va crear una atmosfera dialogant entre els dos instruments. Vivaldi i Bach s'anaven combinant però el moment culminant vindria amb la interpretació de la darrera peça, el Concert en Re major per a tres violins, corda i continu BWV 1064R de Bach. Una partitura exuberant que van interpretar els dos violins solistes i Beatrix Hülsemann. Bach, avançant-se en el temps, havia previst una exhibició breu i intensa dels tres violins per separat. Müllejans, von der Goltz i Hülsemann van mostrar, així, el virtuosisme de cada un dintre d'un conjunt instrumental sòlid, compacte, còmplice de tots i per a tots

http://www.diaridegirona.cat/estiu/2013/08/11/sortir-millors-comentarios/630275.html?utm_source=rss